

sin egen fordel, sådan set ville være en forudsætning, da man indførte sanktionerne.

Vi er heller ikke uenige i, at det irakiske regime ikke fuldt ud udnytter mulighederne for at sørge for mad og medicin til den almindelige irakiske befolkning, for selvfølgelig gør regimet ikke det. Regimet er interesseret i at give Vesten skylden. Regimet er ikke interesseret i, at befolkningen får sine fornødenheder dækket, men igen: Hvem er så naiv, at man forestiller sig, at regimet ville have den interesse?

I Enhedslisten mener vi, at det er nødvendigt at slå to ting fuldstændig fast. For det første, og det burde selv de stærkeste sanktionstilhængere erkende efter vores opfattelse, så har sanktionerne, i hvert fald i den indledende fase, været med til at uddybe nøden for den almindelige irakiske befolkning. Og for det andet har sanktionerne i højere grad været med til at holde Saddam ved magten end til det modsatte.

Efter Enhedslistens opfattelse er snakken om, at Saddam er skyld i nøden, at Saddam manipulerer osv., osv., ikke andet end klynk. Der er ingen her, der forsvarer Saddam Hussein, men det relevante spørgsmål er, om man med sanktionerne har fundet den rigtige metode til at komme af med hans regime. Det er det afgørende spørgsmål.

Efter vores opfattelse har sanktionerne altså snarere svækket mulighederne for en reel opposition end styrket mulighederne for en reel opposition. Den irakiske befolkning er kørt i sæk i enhver forstand, mens regimet stortrives. Og der er en sammenhæng mellem de to ting, både fysisk, forstået på den måde, at når folk skal bruge al deres energi på at overleve og gå mange kilometer for at få drikkevand osv., så er der grænser for, hvor mange kræfter der er til at lave oppositionsarbejde, og også ideologisk, forstået på den måde, at sanktionerne har givet Saddam Hussein et kort på hånden til at give udlandet skylden for de lidelser, som det irakiske folk er blevet påført.

Sanktionerne har ikke bidraget til at styrke de demokratiske kræfter i Irak, og derfor kan man efter vores opfattelse kun forstå sanktionerne, hvis målet i virkeligheden ikke er at arbejde for en folkelig opstand, men at arbejde for at skifte Saddam ud med en anden af samme støbning, som blot er mere sympatisk over for Vesten.

Vi mener, at der i dag er større behov end nogen sinde for at støtte de demokratiske kræfter i Irak, og i den forbindelse skal vi da sige, at vi finder det komplet uforståeligt, hvordan en gen-

optagelse af diplomatiske eller særlige forbindelser med Irak skulle være én af måderne. Det handler vist nogle gange og ofte, som det sker i andre tilfælde, mere om at støtte dansk erhvervsliv end at støtte en demokratisk udvikling.

Hvad angår forslaget til vedtagelse fra hr. Jeppe Kofod m.fl., så tager det efter vores opfattelse netop udgangspunkt i spørgsmålet om Saddams skyld i stedet for at tage udgangspunkt i spørgsmålet om, hvordan vi hurtigst muligt kommer af med Saddam.

Uanset hvad man mener om Saddams skyld, og vi har en ganske bestemt opfattelse af det, som det er fremgået, så er det afgørende, at vi tager stilling til, om sanktionerne har ført til det ønskede resultat. Vores svar på det er nej. Derfor er vi mere enige i den vedtagelse, som ligger fra SF. Derfor vil vi stemme for den vedtagelse, der ligger fra SF, selv om man efter vores opfattelse sagtens kunne gå videre ud ad nogle af de tangenter, jeg har nævnt i det her indlæg, og hvor jeg netop understregede vigtigheden af at støtte den irakiske befolknings opgør med Saddam Hussein.

Jann Sjursen (KRF):

Det irakiske folk lider, og det er svært at være vidne til. Jeg synes alligevel, det er vigtigt, på trods af at vi næsten har fået forbud fra SF's side mod at stille spørgsmål i den her debat, at spørge: Hvem bærer egentlig hovedansvaret for det? Efter Kristeligt Folkepartis opfattelse er der kun ét svar, og det er: Saddam Hussein.

I forhold til den formulering, som forespørgslen har fået, og også det forslag til vedtagelse, som SF har fremsat i dag, så kunne man godt få det indtryk, at det snarere var FN's økonomiske sanktioner, der var skyld i det irakiske folks lidelser, end det var Saddam Hussein. Men som sagt er det ikke Kristeligt Folkepartis opfattelse, at det er sanktionerne, der er skyld i det irakiske folks lidelser, det er Saddam Hussein.

Når jeg vælger at sige det så markant her i indledningen, er det, fordi Irak og i virkeligheden Saddam Hussein jo ikke mangler penge til at kunne afhjælpe den fattigdom og sygdom, der er i Irak i dag. Der er da mere end rigeligt med penge under FN's olie for mad-program, sådan som flere ordførere og ikke mindst udenrigsministeren allerede har gjort rede for her i dag. Der er så mange penge, at Saddam Hussein kunne sikre sine landsmænd både føde og medicin, hvis han ville. Men det vil han ikke.